

Naar Babel

door: A. Gibert

1 Naar Babel

De eenheid van de christenen is aan de orde van de dag, maar het is duidelijk, dat de meeste mensen, die er over spreken, niet hebben begrepen, wat de schrift er over zegt, als ze tenminste het gezag van de schrift erkennen. De verdubbelde pogingen om een einde te maken aan de verdeeldheid van de christenheid streven ernaar, ondanks alles wat prijzenswaard is in hun bedoelingen, om een verwarring te bevorderen, die zal uitlopen op het Babel uit de openbaring.

1.1 De eenheid van de christenen bestaat, ondanks hun gebrek om het te laten zien.

Niets is kostelijker dan die eenheid. Maar die eenheid is niet een ideaal, dat we zo dicht mogelijk moeten benaderen; het is een bestaand feit, dat de gelovigen moeten vertonen, terwijl ze moeten verwerpen alles, wat men er buiten heeft opgericht of wil oprichten. De eenheid van de christen bestaat. Ze wordt gevormd door alle ware gelovigen en door hen alleen. Hoe vermengd ze ook mogen zijn met (belijders zonder leven) naamchristenen in de zogenaamde christelijke wereld: "de Heer kent, die de Zijnen zijn" (2 Tm 2:19). Laten we de vertroostende zekerheid, die, in de meest boze tijden, dit opschrift van het zegel op het fundament Gods geeft, niet aantasten. Het "vaste fundament van God blijft".

1.2 Eenheid van de familie Gods.

God heeft kinderen te midden van grote massa's, zowel als in de meest verbrokkelde afdeling van de christenheid en "zij zijn een" als antwoord op het gebed van de Heer Jezus in Johannes 17, omdat ze hetzelfde leven als Christus en dezelfde natuur met Hem bezitten omdat ze "opnieuw geboren" zijn. Hun eenheid zal geopenbaard worden in heerlijkheid voor de ogen van deze wereld (vs 23), maar zij bestaat nu al "opdat de wereld gelooft" dat Jezus de gezondene van de Vader is (vs 21). Wij hoeven de eenheid niet te maken, maar wij moeten aan de wereld het bewijs van zijn bestaan geven. Deze eenheid van de familie Gods is inderdaad buiten deze wereld. De wereld wordt opgeroepen te geloven en omdat zij weigert, zal ze het moeten erkennen, op de dag dat de gelovigen "volmaakt zullen zijn in één", wat de wereld tevoren niet heeft willen geloven. Hun eenheid is dus zelfs in beginsel, het feit van hen, die "niet van deze wereld zijn, zoals ik (zegt de Heer) niet van deze wereld ben" (vs 14-16). In tegenstelling aan wat dagelijks

gezegd wordt, kunnen de gelovigen alleen als vreemdelingen in de wereld, de goddelijke boodschap aan de wereld brengen.

1.3 Eenheid van de gemeente, lichaam van Christus.

Uit een ander gezichtspunt vormen de gelovigen de gemeente Gods "die Hij Zich heeft verworven door het bloed van zijn eigen Zoon." (Hand. 20:28) Deze gemeente is gevormd op aarde vanaf de pinksterdag, toen de Heilige Geest neergedaald is van de hemel om de gelovigen te dopen tot een lichaam (1 Kor. 12:13). "Immers, wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt, hetzij Joden hetzij Grieken, hetzij slaven hetzij vrijen, en ons allen is van een Geest te drinken gegeven." En die gemeente blijft hier, totdat de Heer haar komt halen bij zich in hemel. Deze eenheid van het lichaam van Christus, zoals de eenheid van de familie des Vaders is volmaakt en onveranderlijk. Er is een lichaam en een Geest (Ef. 4:4). Alle gelovigen zijn door de Heilige Geest verbonden met het verheerlijkte Hoofd. Christus in de hemel. Zodat het willen maken van een eenheid (die al bestaat), is dat niet het ontkennen, dat ze bestaat? Werken om een eenheid van christenen te maken, is het werk Gods miskennen. Deze eenheid moet beleefd en geopenbaard worden door hen, die ze omvat.

1.4 Ontrouw van de christenen en trouw van Christus.

Het is heel duidelijk helaas, dat deze eenheid niet zichtbaar is, door de schuld van de gelovigen, en dat al heel lang, om niet te zeggen vanaf de allereerste tijden van de geschiedenis van de gemeente op aarde. Als de gemeente in haar normale toestand was, zoals men dat ziet in het begin van het boek Handelingen, zouden alle christenen (en zij alleen) hetzelfde leven vertonen, en aan de Tafel des Heren de eenheid van het Lichaam van Christus tot uitdrukking brengen en de Heilige Geest zou met kracht in hun midden werken. Die tijd bestaat niet meer. De christenen hebben gefaald in het getuigenis, dat zij moesten geven. Er blijft niets anders over dan dat een ieder van hen, als drager van een getuigenis op aarde, dat hij zal geven naar de mate waarop hij levend is en dat alle leden van de familie Gods, leden van het lichaam van Christus verbonden zijn en vermaand worden "om de eenheid van de Geest te bewaren" omdat er een lichaam is.

"Het lichaam van Christus, dat de gemeente is...". Hij heeft het lief als Zijn bruid Hij heeft zichzelf overgegeven voor deze ene gemeente, Hij voedt en koestert en reinigt haar. Niets verfrist meer, wanneer het hart snel ongevoelig zou worden door arbeid en strijd, dan deze gedachte aan de liefde van Christus voor de gemeente. Hij is standvastig, getrouw, vol zorg en waarheid. De gemeente bestaat slechts door deze onbeweeglijke liefde. Een geliefd dienstknecht Gods zei meer dan een eeuw geleden: "Hoe komt het toch dat men aan alle kanten vraagt: - Waar is de gemeente? - Omdat Christus haar niet heeft vergeten" (G. v Wigram). Voor haar heeft Hij dood overwonnen. Satan en de wereld en de poorten van de Hades zullen haar niet overweldigen. Hij ziet haar, zoals Hij ze voor zich zal stellen. Laten we zo met de Geest van Christus vervuld zijn, dat wij in iedere gelovige een kind Gods zien, een lid van het lichaam van Christus en dat wij hem als zodanig liefhebben.

1.5 "De eenheid van de Geest bewaren" en uitdrukking er aangeven dat er "een lichaam" is.

Zo zullen wij "de eenheid van de Geest bewaren in de band van de vrede" Dat brengt niet mee, dat wij elkaar steun geven om kwaad te doen, maar integendeel om elkaar aan te moedigen om gezamenlijk te gehoorzamen. Dat houdt niet in, dat wij als christenen, erkennen hen, die noch het leven, noch de Geest openbaren. Petrus, Johannes, Judas en Paulus verwerpen met kracht, "binnengeslopen valse broeders, die zich hadden binnengedrongen om onze vrijheid te bespieden die wij in Christus Jezus hebben, met het doel ons tot slavernij te brengen."(Gal. 2:4) en ook "(Jud. 1:4) Want bepaalde mensen zijn binnengeslopen, die van ouds tot dit oordeel tevoren opgeschreven zijn, goddelozen, die de genade van onze God veranderen in losbandigheid en onze enige Meester en Heer Jezus Christus verloochenen.

Alleen in de tegenwoordige verwarring is het niet altijd gemakkelijk ze te ontmaskeren. Hier is het tweede opschrift van het zegel uit 2 Timotheüs 2:19 van toepassing. *"Evenwel, het vaste fundament van God staat en heeft dit zegel: De Heer kent hen die de zijnen zijn;" en: "Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid"*. De zekerheid dat de Heer kent die de Zijnen zijn, kan niet toelaten de vereniging tussen goed en kwaad, tussen waarheid en dwaling, onder de dekmantel van "eenheid van de Geest". De afzondering van kwaad is persoonlijk. Maar de getrouwe wordt uitgenodigd om "na te jagen, gerechtigheid, geloof, liefde, vrede, met hen, die de Heer aanroepen uit een rein hart". De liefde zou pijnlijk getroffen worden en niet kunnen wandelen met personen die, hoewel zeker christenen, niet gehoorzamen aan de vermaning zich af te zonderen van het kwaad. Als men die liefde zou verloochenen zou men zelfs zulke mensen aanmoedigen in de ongerechtigheid. Denk aan 1 Johannes 5:2. Er is geen andere weg, omdat God geen gemeenschap wil tussen het licht en de duisternis 2 Korinthe 6:14. Zij die gehoorzamen staan samen op het fundament, dat blijft; Zij hebben tot hun beschikking de

hulpbronnen en het onderwijs van het Woord, aan de gemeente. Of er nou 2, 100 of miljoenen zijn verandert niets aan de voorrechten en verantwoordelijkheden van de gemeente, waarvan zij, zelfs in zwakke toestand getuigenis moeten geven, dat zij bestaat. De uitdrukking van de eenheid van het lichaam van Christus wordt bijzonder gevonden in het ene brood aan de Tafel des Heren (1 Kor. 10:17). Allen die daar aan deelnemen, getuigen daardoor van het bestaan van het lichaam van Christus, hoewel zij zich bewust zijn, dat zij niet de enige leden zijn. Zij hebben de verantwoordelijkheid te wandelen in overeenstemming daarmee, in gehoorzaamheid aan het Woord. Zij openbaren door dit zinnebeeld, die eenheid, die gemaakt, die niet meer behoeft gemaakt te worden; Zij moeten die eenheid tonen in de praktijk, in liefde en waarheid.

2 Eenheid

Deze eenheid heeft niets te maken met het streven van de oecumene. De waarheden waar wij aan herinneren, zijn bekend aan de meeste broeders en zusters van de vergadering. Ze moeten met toenemende waakzaamheid vastgehouden worden op het ogenblik dat de pogingen verdubbeld worden om de talrijke groeperingen te verenigen, waarin de christenheid verdeeld is. De grote stroom van de oecumene omvat het merendeel van de protestantse, anglicaanse, orthodoxe kerken van het oosten, allen instemmend met het oecumenisch zaad van de christelijke kerken gezaaid in 1927. Hoewel er nog geen daadwerkelijke medewerking is, trekt het de aandacht, tegelijk geïnteresseerd en ongerust, van de roomse kerk.

2.1 Wettige wensen en tegenstrijdige plannen

Die pogingen hebben een schone schijn. Zij willen beantwoorden aan de behoefte aan eenheid, door het grote aantal gevoeld, een behoefte die vergezeld wordt door een oprecht gevoel van verwarring en smart over de tegenwoordige versnippering van de christenheid.¹ De bevorderaars beroepen zich op teksten van de Schrift voornamelijk op die uit Johannes 17. Velen hebben een zeker begrip van de bestaande eenheid, die alle gelovigen omvat en hen alleen, wat zij ten onrechte noemen "de onzichtbare kerk" en zij erkennen graag, dat alle afzonderlijke kerken, "schuldig zijn aan de zonde van verdeeldheid. Laten we verder gaan. Deze bewering profiteert van de gevolgen van een onloochenbaar werk

¹ Men haalt wel eens het gebed van abt Couturier aan : "moge de zichtbare eenheid van het koninkrijk van God komen, zoals Christus dat wil, door de middelen die Hij zal willen gebruiken."

Paus Johannes XXIII sprak, toen hij de samenkomst van het tweede Vaticaanse concilie aankondigde: "edelhoedige en groeiende pogingen van vele kanten gedaan om de zichtbare eenheid van alle christenen te vormen, naar de wensen van de Goddelijke Verlosser" (Bulle Humanae Salutis 25 Dec 1961)

van de Heilige Geest om de gelovigen bewust te maken dat de komst van de Heer nabij is en dat zij die moeten verwachten. Het middernachtelijk geroep wordt voortgezet "Die het hoort zegge: Kom". De eenheid van de gemeente zal in heerlijkheid vervuld worden en wij kunnen ons wel verenigen met het gebed van een broeder, die aan God vroeg, dat er in deze laatste tijden een machtige werking van de Heilige Geest mocht komen, met het oog op de komst van de Heer, terwijl hij er aan toevoegde: " Hij moet, tot heerlijkheid van Zijn Zoon, een volk op aarde vinden, dat Hem verwacht, als hij zal komen".² Waarom niet wensen, dat alle ware kinderen van God daadwerkelijk verenigd zijn, als vreemdelingen op aarde, maar klaar om hun vaderland binnen te gaan en hun onuitsprekelijk lot te beleven in liefde, geloof en hoop? Het schijnt, dat het enigste wat men zou moeten zeggen is: "wij zijn één, laten we afbreken alle scheidsmuren door mensen opgebouwd tussen gelovigen en laten we integendeel zorgvuldig samen de goddelijke waarheid vasthouden in scheiding tussen gelovigen en de wereld" Maar hier verschijnen de vreemdste tegenstrijdigheden.

2.2 Lid van het lichaam van Christus en lid van een kerk. Twee zeer verschillende begrippen.

Het eerste wat men hoort is: Laten we trachten één te zijn terwijl we onze verschillende openbaring als groep bewaren. Of die ongelovigen en naamchristenen bevat of niet men verklaart plechtig de wens naar eenheid. Maar als gereformeerden, orthodoxen, anglicanen, methodisten, enz. en rooms-katholieken er in toestemmen samen op te gaan blijken er tegenstrijdigheden te ontstaan. Dat gaat zo ver, dat men zich met kracht verzet tegen alle "bekeringsijver" daaronder wordt verstaan, elke poging om iemand van de ene groep naar de andere te doen overgaan. Een hardnekkige kortzichtigheid verhindert in te zien, dat het bestaan van verschillende kerken de eenheid van de Gemeente tegensprekt. Zij die het meest spreken over het neerhalen van slagbomen tussen kerkgenootschappen houden niet op hun kerken naar voren te brengen, een ieder met zijn eigen geloof, zonder nog maar te spreken over kerkgebruiken. Het is noodzakelijk wel onderscheid te maken tussen personen (leken, dominees of priesters van allerlei zang) en de systemen, waarin ze zijn opgenomen. Laten wij het machtige werk Van de Heilige Geest om de zielen levend te maken erkennen en de gezegende gevolgen van de genade om te doen wandelen in een weg van actieve toewijding en persoonlijke heiliging. God is niet onrechtvaardig om te vergeten, wat voor Hem gedaan wordt. Maar het begrip "*leden van lichaam van Christus*" (1 Kor. 12:27) "*En u bent het lichaam van Christus en ieder afzonderlijk leden*" ontgaat hen.³ Vele

² Conference de Vevey. Novembre 1902. Page 157.

³ 1 Kor. 12:12 "Want zoals het lichaam een is en vele leden heeft, en alle leden van het lichaam, hoewel vele, een lichaam zijn, zo ook Christus."

leden, maar niet vele lichamen. Dat zou onzin zijn. De personen worden slechts beschouwd als "leden van een kerk. Of als men zo ver wil gaan om ze te beschouwen als leden van het lichaam van Christus, is dat door de tussenkomst van een kerk. De kerken moeten het samen eens worden. Het doel, naar het oordeel van een gezaghebbende oecumeen zou zijn, dat "we iedere kerk moeten erkennen in gemeenschappen waarvan we gescheiden zijn, als ware gemeenten van Christus." Anders gezegd, men zou naar de eenheid wandelen, door als eerste de verdeeldheid te bekrachtigen. (In de sterkste betekenis van het woord.) Ongetwijfeld de leiders van de oecumenische beweging hopen op de lange duur de protestantse kerken te laten ineensmelten en ze daarna te verenigen in een groot geheel met de orthodoxe en roomse kerken, in wederkerige verdraagzaamheid van hun verschillende gezichtspunten. (Wat neerkomt op het volhouden van de verdeeldheid.) Terwijl men de vormen weglaat of wel, en dat is een andere tegenstrijdigheid, een mengsel van onverenigbare elementen als eenheid voor te stellen.

2.3 De eenheid van het lichaam van Christus is niet de uitwendige eenmaking van zichtbare kerken. Evenmin het verenigen van overtuigingen ten koste van de grondwaarheden van het christendom.

Van waar komt verdeeldheid ? Omdat de geest van mensen de werking van de Gods Geest heeft vervangen! Het christelijk geloof wordt door de een zo uitgelegd en door de ander weer anders, terwijl iedere kerk zijn geloof belijdt naar haar bijzondere opvatting. En nu, terwijl de kerken evenveel ijver aanwenden, zoals een katholiek schrijven het uitdrukt, "om zich met elkaar te verzoenen, als zij tevoren hebben gebruikt om scheiding te maken," zeggen deze kerken: "Laten we tot elkaar komen, laten we zo ver mogelijk onze overtuigingen met elkaar in overeenstemming brengen, terwijl we de bijzonderheden die ons scheiden, bewaren". Dat die bijzonderheden meestal de grondslagen van het christendom betreffen, doet er weinig toe, als de verschillende groepen maar samenwerken tot de uitwendige eenheid! De meest verlichte mensen geven toe, dat er één waarheid is, en dat men die gemeenschappelijk moet bewaren. Maar de waarheid is Christus, zoals de Heilige Geest Hem openbaart in het Woord van God. Men zou erin toestemmen, om de toenadering mogelijk te maken, om het laten samengaan van verschillende opvattingen over de godheid van Christus, concessies te doen over Zijn Mensheid, over zijn historisch bestaan zelfs, zowel als over de werkelijkheid van Zijn opstanding, over de verlossing, over de inspiratie van de Heilige Schrift, over de betekenis van het kruis, over het eeuwig oordeel. Of wel men zal zich inspannen om de "waarheid" voor te stellen op een aannemelijke wijze voor allen, wat billijk is, maar wat blootstelt aan het gevaar de waarheid te verdraaien. In

werkelijkheid of men wil of niet, alles wordt gedaan door compromis te vinden van de schriftuurlijke waarheid. Laten we hier aanhalen wat een strijder voor de oecumene heeft gezegd: "zij die de gemeenschap in het gebed en de eenheid in de liefde zoeken... worden broeders verenigd in de liefde, hoewel verdeeld in het geloof." Wij antwoorden met de schrift. Naar de letter en in zijn geest: "Is Christus gedeeld?" (1 Kor. 1:13) en ook: "totdat wij allen komen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volwassen man, tot de maat van de volgroeiheid van de volheid van Christus" (Ef. 4:13). Moeten wij dan niet strijden voor het geloof, dat eenmaal de heiligen is overgeleverd? (Jud. :3). Is het Woord van God de waarheid niet meer. (Joh. 17:17) "Eert allen, hebt de broederschap lief (1 Petr. 2:17). Jazeker. Geve God ons dat; deze oecumene is blijvend. Altijd is voorgeschreven: "Laat alle dingen bij u in liefde gebeuren" en "staat vast in het geloof" (1 Kor. 16:14,13). Het geloof in stukken verdelen om de mensen op de puinhopen van het geloof te verenigen; beweren beter te leven, terwijl de bronnen van het leven opdrogen; de beschouwingen van mensen in de plaats stellen van de waarheid van God; over het Woord redetwisten en het ontleden, in plaats van zich er aan onderwerpen, zou een waar christen dat willen onderschrijven? Zeker, men verklaart met luider stem te willen verenigen " allen die de ene Heer aanroepen van één algemene kerk", maar wat een dubbelzinnigheden zelfs in deze aanroeping! Paulus beveelt aan Timotheüs weer te verenigen " hen, die de Heer aanroepen uit een rein hart" : niet omdat hun hart beter is dan de anderen en zij aanspraak maken voortreffelijk te zijn; Maar omdat ze eenvoudig aan het Woord gehoorzamen, terwijl ze zich afzonderen van de openlijke ongerechtigheid. De dubbelzinnigheid ligt overigens in de betekenis van de kerk zelf. Die algemene kerk, waarover men op een vage wijze spreekt en waarover men in werkelijkheid slechts het uitwendig lichaam ziet dat de naam van Christus opeist in de wereld, maar dat Hij niet als Zijn Lichaam kan erkennen, want dat is een hemels lichaam. Men zegt wel dat er een onzichtbare kerk is en zichtbare kerken. En men wil deze laatste verenigen, maar met wat voor resultaat? Deze onzichtbare kerk? Daar zijn we in volledige tegenspraak en ver van de ware gemeente. De oecumene spreekt over kerken samen te voegen, terwijl ze de verdeeldheid doen voortduren, hoewel ze "deze onzichtbare gemeente erkennen". Anderen willen de kerken samenbrengen in een soort superkerk met gezag. Terwijl tenslotte weer anderen alles willen samensmelten in een grote samenvatting tot één geheel. Maar allen laten altijd de werkelijke huidige eenheid halsstarrig weg. 't Is net als, wanneer men zich beklagt, dat men het water heeft laten bederven op verschillende wijze in talrijke kanalen, overwelddigt door de achteruitgang van alle oorsprong. Men maakt allerlei plannen om het zuivere water weer terug te vinden, door de kanalen met bedorven water met elkaar te verbinden, in plaats van tot de bron terug te gaan. Tegenover deze beweging verschijnen twee verschillende posities in de christenheid.

3 Verschillende standpunten tegenover pogingen om de kerken te verenigen

3.1 De Evangelische

Een zeker aantal kerken of genootschappen verwerpen deze neigingen, maar om zich te schikken in de toestand zoals die nu is, die ze ongetwijfeld voor noodlottig houden, maar waarmee ze verbonden blijven, terwijl ze zich als afzonderlijke groepen handhaven. Zij ontmoeten elkaar voor zekere werkzaamheden, vooral de evangelisatie, maar zij vinden het noodzakelijk, dat ieder zijn eigen organisatie bewaart, in een afzonderlijk lichaam. Mochten de geliefde gelovigen, die daaraan gehecht zijn, wel nadenken over de ernst van het gezegde van een van hen: die verslag gaf van congres van de eenheid van evangelische christenen, die de meeste genootschappen in kwestie omvat, hij beschrijft dat "aangrijpend visioen van de gemeente van Jezus Christus, verschillend in zijn menselijke organisatie en zijn culturele vormen, maar één en broederlijk rondom zijn onbetwiste Hoofd, Jezus Christus Heer en Heiland van de gelovigen". Zijn we dan gemachtigd aan de gemeente van Jezus Christus te geven: "een menselijke organisatie en bijzondere culturele vormen?" Het Woord en zijn onderricht is dus niet meer voldoende en zijn er regelingen en overleveringen nodig ?

3.2 Rome

Het andere standpunt is dat van Rome. De Roomse kerk verklaart zich één te zijn, katholiek⁴ en apostolisch⁵. De Roomse kerk acht zichzelf het ene lichaam. De illusie is enorm groot van hen, die denken hun leer en hun godsdienstvormen te kunnen behouden, als zij zich verenigen met Rome, of die hopen dat Rome zich zal omvormen om zich met hen te verenigen. De Roomse kerk heeft haar eigen oecumene. Zij noemt zich de moederkerk, de enige erfgenaam en voortzetting van de gemeente der apostelen. Zij bevestigt dat zij onmisbaar is voor een ziel om God te vinden. Zij erkent als haar hoofd de paus, als plaatsbekleder van Jezus Christus, onfeilbaar, als hij in die hoedanigheid een leerstelling verkondigt. Zij vormt een groots gebouw, voortreffelijk en geroepen, zo meent ze om de wereld te overheersen. Zij aanbidt zichzelf werkelijk en schrijft vóór als eerste plicht absolute gehoorzaamheid aan wat zij beveelt. Zo'n kerk kan de eenmaking slechts opvatten door "hereniging in de schoot der kerk, het ouderlijk huis van alle afgescheiden broeders", zoals zijn nieuwe paus na

⁴ Katholiek = algemeen

⁵ De orthodoxe Roomse kerk onderverdeeld in zelfstandige nationale kerken, bijna geheel in het oosten gelegen heeft dezelfde opvatting van zijn eenheid, van zijn algemeenheid en van zijn apostoliciteit als de Roomse kerk, en zij maakt aanspraak op superieure liturgie. Weigert de bisschop van Rome (paus) te erkennen. Overigens roept zij Maria en de heiligen aan. Haar aanmatiging, dat zij de enige kerk vertegenwoordigt, is bijzonder in tegenspraak met haar aanwezigheid in de oecumenische raad van kerken.

de anderen heeft gezegd. Voordien werden alle afgescheiden broeders onbarmhartig bestreden, als ketter. Zij kan zich aanpassen, zij zal haar structuur zo wijzigen, als het moet, maar om het geheel even zeer te bevestigen, als om te kunnen "worden voorgesteld aan de christenen, die van haar gescheiden zijn onder een aantrekkelijk voorkomen en zo hun oprechte terugkeer gemakkelijker te maken in de waarheid en liefde, in het verborgen lichaam van de ene katholieke kerk⁶. Maar ondanks de voorrechten gegeven door wat men noemt de progressiviteit (vooruitstrevendheid) d.w.z. een zekere aanpassing aan de moderne ideeën, over de onkreukbaarheid (intégrisme) d.w.z. de onverzettelijke gehechtheid aan de dogma's, zou zij zichzelf verloochenen als zij haar traditie zou verlaten, haar hiërarchie, haar leerstellingen, die van de pauselijke onfeilbaarheid even als die van de werkelijke tegenwoordigheid in het offer van de mis, de Voorspraak van de heiligen, de Maria verering, de onbevleete ontvangenis en de Maria Hemelvaart, Maria als middelaarster der genade, de overdraagbaarheid de verdiensten enz. Als tenminste tegenover deze macht de andere helft van de christelijke wereld, zij, die de oecumenische stroom meesleept, er een gezonde leer er tegenover kon stellen. "Een gezonde leer!" Maar wij hebben het gezien, in plaats van overeen te stemmen om neer te werpen al wat niet de grondslag van het christendom vormt, verbeelden zij zich samen te kunnen leven op, dubbelzinnige formules, de meest verschillende opvattingen van wat men nauwelijks christelijke waarheden kan noemen, maar godsdienstige beginselen die zo ruim zijn, als maar mogelijk is. Nee, zij buigt zelfs leerstellingen en praktijken om naar het katholicisme, zoals de godsdienstige protestantse gemeenschappen ervan getuigen en de liturgische opleving. Hoe kon men zonder een gezonde en zekere leer, weerstaan aan de zuigkracht van Rome? Voelt men dan al niet de handlegging van Rome in de nek, dank zij het concilie op de oecumene. Rome, het is als een machtig schip, dat in zijn kielzog een lichter vaartuig meezuigt.

3.3 Waar is de plaats van de getrouwen ?

Aldus de kerken die toegeven, dat de waarheid iets betrekkelijks is en die door hun bestaan de eenheid van de gemeente tegenspreken, of een kerk die beweert de enige te zijn, terwijl alle andere christenen scheurmakers (orthodoxen, anglicanen), of ketter (protestanten in het algemeen) zijn. Op straffe van de dwaling of de leugen aan te nemen, is de plaats van de getrouwen noch hier, noch daar, maar buiten bij Christus en Hem alleen. Dank zij God erkent de Heer slaven, die Hem toebehoren in Thyatire, in Sardis, zij "(Op 3: 4) die hun kleren niet bevlekt hebben, en harten hebben die voor Hem opendoen, zelfs in Laodicea. Maar wat ook het aantal van deze getrouwen ook is, het verandert niets aan de

⁶ Leerrede (Lomelie) van paus Paulus VI op de dag van zijn kroning. 1 juli 1963.

toestand van die gemeenten, die evenzeer de systemen vertegenwoordigen die geoordeeld gaan worden.

3.4 Enkele gevaarlijke denkbeelden.

Laten we ons overigens niet vergissen. Een zichtbare eenheid te willen van alle gelovigen op aarde ondervindt onoverkomelijke bezwaren. Bijvoorbeeld: het eerste is dat de ware gelovigen, die slechts bij de Heer gekend zijn, er buiten gelaten zullen worden; de andere is dat om dezelfde reden, alleen belijders noodzakelijk zullen toegelaten worden. Of je laat slechts hen toe, die een bijzondere leerstelling belijden, hen die hetzelfde Schibboleth uitspreken als jij en dat is sektarisch. Of je neemt alle gedoopten op en dat is de kerk van de grote hoop. Inderdaad het is veelbetekenend, dat men om zo te zeggen, nooit hoort spreken in de oecumenische doelen, over de nieuwe geboorte, door een bedroevende en steeds groter wordende miskenning van de grondwaarheden van het heil.⁷ Helaas wat een misleidde mensen, die denken dat ze het koninkrijk Gods ingaan en die men ook behandelt als zodanig, zonder dat ze "wedergeboren" zijn uit water en geest. Hoe kan in die omstandigheden de eredienst naar het Woord gekend worden? Wellicht de meest opvallende trek die Rome kenmerkt, breidt zich langzamerhand over alle godsdienstige organisaties uit, hoe verschillend ze ook zijn, namelijk die zucht naar aardse invloed. Overal verheft de mens zich en berooft Christus van zijn heerlijkheid als Heer. De gemeente gaat, zoals men opmerkt, voor Christus. En de algemene zichtbare kerk, waarover men meer droomt, dan men er een definitie aan geeft (en met reden), ziet men, als een grote aardse instelling. Het is duidelijk dat, de kerken altijd meer bezig zijn met de dagelijkse problemen, zowel economisch, als sociaal en politiek, alsof het hun taak is daar een antwoord op te geven, wat eigenlijk is de schrift terzijde stellen en de plaats van vreemdelingen en bijwoners te weigeren. goeddoen aan alle mensen is niet het zich mengen in hun geschillen. Als de gelovigen, waar zij zich ook bevinden, slechts met smart kunnen ondervinden, de verdeeldheid in de christenheid, wordt dit gevoel dan niet dikwijls vermengd met dit andere gevoel, dat deze verdeeldheid een gevaarlijke factor van zwakheid is voor de christenheid als wereldse macht? Dat is het enige gevoel, dat naamchristenen kan bezielen. Zij zien zich niet anders dan een organisatie in deze wereld en in het christendom een nuttig zedelijk element.

De christenheid wordt overweldigd door de ongodsdienstigheid. Men wil haar sterker maken dan vroeger. Door zich bij elkaar aan te sluiten, trachten ze deze dreiging af te wenden.

Het is goed er aan te denken, dat veel godsdienstige zielen, die slecht onderwezen zijn, in geestdrift raken door de hoop de hele wereld bekeerd te zien door de

⁷ De grondslag van alle oecumenische actie is, naar een uitdrukking, gebruikt op de openingsconferentie van de vereniging van de oecumenische raad der kerken te Montréal, 12 juli 1963. "het bestaan van een gemeenschap van gedoopten"

Genadeboodschap. De Kerk uitgebreid tot aan de grenzen van de mensheid en het Koninkrijk van God zo op te richten. 't Is een verleidelijke gedachte, die helaas, door het onderwijs van de Schrift, niet ondersteunt word. De schrift toont duidelijk aan dat de gemeente verbonden is met een verworpen Christus. Die de gemeente tot Zich zal op nemen om het Koninkrijk van gerechtigheid en vrede op aarde te vestigen maar door het oordeel heen. Nu is hij gezeten aan de rechterhand van God, wachtend op de tijd dat zijn vijanden zullen gelegd worden tot een voetbank van Zijn voeten. Tot op dat ogenblik wordt de genade aangeboden. De wereld wil van Hem niet weten. De verlostten zijn uit de tegenwoordige boze eeuw getrokken zoals Paulus zegt in Galaten 1:4. En ook (2 Petr. 1: 4) "ontkomen aan het verderf dat door de begeerte in de wereld is". En verder (Joh. 17:16) "Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik niet van de wereld ben".

4 Wat de Schrift zegt over het lot van de christenheid.

4.1 Het gebrek van de gemeente in haar getuigenis is het gevolg van het vergeten van haar hemelse roeping.

Nu raken wij de diepere reden aan van de toestand waarin de christenheid zich bevindt, de gemeente heeft vergeten, dat haar roeping uitsluitend hemels is. De gemeente door haar roeping en vrijkoping, is vreemd in deze wereld, maar heeft zich op de aarde gevestigd, en heeft er geheel of gedeeltelijk haar hoop op gevestigd. Daardoor is ze de hoop van haar roeping uit het oog verloren. Ze heeft toegelaten, dat de wereld in haar doordrong. Ze heeft zich er mee verbonden. Het onkruid is opgekomen met het graan, het zuurdeeg heeft het deeg doorzuurd, het mosterdzaadje is een grote boom geworden, die dient als schuilplaats voor alle vogels van de hemel. Alle soorten valse leer zijn opgekomen, velen noemen zich christenen zonder leven uit God te kennen en de wereldsgezinde christenheid, opgebloeid in haar verschillende vormen neemt de naam van Gemeente wederrechtelijk aan. Het zal door de Heer geoordeeld worden naar de titel waarmee ze zich versiert, maar ze is niet de Gemeente. Deze die droevig heeft gefaald in haar opdracht, bevindt zich in het midden haar, alleen gekend door haar Hoofd, die zich met haar bezighoudt met trouw en zorg.

"Een vijandig mens heeft dat gedaan", omdat de knechten geslapen hebben. Waar is het geneesmiddel? "Laat ze beiden tezamen opgroeien tot aan de oogst". Het is onmogelijk te herstellen wat de mens heeft bedorven. Maar het is altijd mogelijk te handelen overeenkomstig met wat blijft.

Er kan geen sprake van zijn de oorspronkelijke gemeente te herstellen, Maar wel te leven als de blijvende gemeente met de hulp van God en naar het onderwijs van zijn genade.

We hoeven ons niet te verwonderen over de huidige toestand. Want die is al door de apostelen aangekondigd.

Het kwaad is al begonnen vanaf hun tijd en is niet opgehouden erger te worden.

Het verlaten van de eerste liefde (Efeze, Op. 2:1-7) de verwereldlijking, opgehouden door de vervolgingen (Smyrna, Op. 2:8-11), het kwaad geheel overheersend (Pergamus, Op. 2:12-17), afgoderij verbonden met de christelijke belijdenis te midden van een uitgestrekt bedorven en heerszuchtig systeem (Thyatire, Op. 2:18-29), dode vormendienst, die hen overwon, die uit dat systeem waren uitgegaan (Sardis, Op. 3:1-6), de kleine kracht van een trouw en veracht getuigenis (Filadelfia, Op. 3:7-13), geestelijke hoogmoed, die Christus buitensluit (Laodicea, Op. 3:14-22).

Even zoveel hoofdstukken van een alledroevigste geschiedenis, als men slechts de mensen aan het werk ziet, maar wonderbaar als men het geduld en standvastigheid beschouwt van Hem, die tussen de 7 gouden kandelaars wandelt. Hij staat te komen, die Izebel en die van haar zijn zal oordelen. (Thyatire), Hij zal Sardis overvallen als een dief, zal Laodicea uit zijn mond spuwen maar is beladen met kostbare beloften voor de overwinnaar.

Hij zal komen. Hij is nog niet gekomen, de christenheid is nog niet door God terzijde gesteld. Hoe ernstig ook haar toestand is, zij is nog het voorwerp van Zijn verdraagzaamheid, hoe ernstig ook haar verantwoordelijkheid is en de waarschuwingen worden haar gegeven om haar tot berouw te dringen, maar haar verval komt al duidelijker uit ondanks alle schone schijn, de sterke aanmatigheden en de verdubbelde activiteiten.

Het getuigenis van Filadelfia heeft deel aan het verval, wat in geen enkel opzicht aanleiding geeft om het getuigenis los te laten, integendeel. Laten we luisteren naar Hem, die zegt: "*Ik kom spoedig houd wat u hebt opdat niemand uw kroon neemt*" (Op. 3:11)

4.2 Na de opname van de gemeente zal de afval volledig worden.

Wat zal het einde zijn ? Een aandachtig lezer van het Nieuwe Testament kan zich er van overtuigen, dat de ontknoping niet geschiedt door de overwinning van een herstelde kerk op aarde, maar door de komst van de Heer. Allereerst om de Zijnen op te nemen, daarna om te oordelen hen die op de aarde wonen. Dat zal de dag van de Heer zijn. (2 Thes. 2) En Hij zal niet komen, tenzij eerst de afval gekomen is. (2 Thes. 2:3) D.w.z. de verloochening van het christelijk geloof door de grootse vorm van het christelijk gebouw. Gelijktijdig zal de verloochening van hun God door de Joden plaatsvinden in hun land, "En dan zal de wetteloze geopenbaard worden, (vs 8) de mens der zonde (vs 3), anders gezegd de antichrist.

In de tegenwoordige tijd is de afval in opmars, zij gaat snel voort, maar ze is nog niet openlijk gekomen. De ontwikkeling van een godsdienstige belijdenis zonder leven is nog niet volledig, dat zal wel gebeuren als hij die hem nu tegenhoudt .n.l. de Heilige Geest, uit het midden zal weggenomen worden, eveneens wat hem tegenhoudt (alles wat god gebruikt in Zijn bestuur, om

deze ontwikkeling al te remmen (vs 6,7)). Maar de verborgenheid van de goddeloosheid die reeds werkt van af de tijd van de apostel, staat gereed om in het voetlicht te treden. Alles maakt zich daadwerkelijk klaar voor het optreden, van wat men heeft genoemd, de grote acteurs van de uiteindelijke crisis, een crisis, die de verschijning in heerlijkheid van de Heer zal oplossen, onder die acteur bevindt zich "het grote Babylon".

4.3 Het grote Babylon.

Als eenmaal de ware Gemeente opgenomen zal zijn in de hemel, zal het grote huis leeg op de aarde achtergelaten, een tijdlang de meest prachtige maar ook de bedrieglijkste schijn vertonen. De eenheid van de christelijke wereld zal plaats hebben, ja, maar in dit trotse weelderige en intrigerende Babel, dat zinnebeeldig beschreven wordt in Openbaring 17 en waarvan Openbaring 18 herinnert aan de onvergeloofbare rijkdom en invloed.

Het grote Romeinse gebouw "het indrukwekkendste organisme van de wereld in die tijd, solide op haar fundering, moeilijk om te overwinnen" naar het zeggen van een bekwaam geschiedschrijver, zal met al zijn indrukwekkende vertoon bestaan. In het midden van dit vele eeuwen oude systeem zal zich in een totaal godsdienstig Babel (verwarring) de afval van de christenheid voltrekken.

Orthodoxen, protestanten, katholieken deze woorden zullen niet meer bestaan. Op het voorhoofd van de grote hoer is een naam geschreven: "Het grote Babel". Dit Babel, een namaaksel van de Bruid van het Lam zal nauw verbonden zijn met het vernieuwde Romeinse Rijk, namaaksel van het Lam zelf; dit Babel zal een ogenblik de heerschappij naar zich toe trekken en tijdelijk de macht bezitten, waarvan we het streven naar macht nu al vinden in de geschiedenis van het pausdom.

"Zij zal zitten op een scharlakenrood beest" (het keizerlijke Rome), als *"de grote stad die het koningschap heeft over de Koningen der aarde"* (Op. 17:18). Zij heeft dat bij ogenblikken gehad in meer of mindere mate in het verleden. Zij heeft dat voor een tijd verloren, maar haar godsdienstige kracht is sterker geworden door dit terugtrekken in zichzelf en meer dan ooit heeft zij haar geestelijke waarden gesteld in dienst van haar gezag in de wereld.

Tegenwoordig ziet men haar bereid om dit koningschap te hernemen en de nieuwe taal van haar hoofd is geschikt om de moderne wereld aan te trekken en de massa's weer te heroveren. Wij spreken natuurlijk slechts over het systeem, niet over de individuele personen, noch over het werk Gods, dat de instrumenten gebruikt, die Hij wil en zoals Hij wil, zodat de hoofdpunten van het christendom onderwezen blijven worden tot nu toe, hoe misvormd en verdraaid ze ook worden door de overleveringen die gelijk aan of zelfs boven de Schrift gesteld worden.

Daar zal niets van overblijven als Babel gaat regeren en als onder de kromstaf van Rome de eenheid van het afvallige christendom verwerkelijk zal worden.

Maar weldra zal gezegd worden: "In één uur is zij verwoest geworden!" (vs10) De burgerlijke macht (de 10 horens van het beest) zal haar vernietigen: "deze zullen de hoer haten en haar woest en naakt maken en haar vlees eten en haar met vuur verbranden" (Op. 17:16,17).

"Gaat uit van haar, Mijn volk" (Op. 18:4). Daar zal geen tijd meer voor zijn, als het oordeel zal neerkomen. Het is van te voren gezegd, zoals alle dingen, waarvan de engel door Jezus gezonden, getuigenis geeft in de gemeenten (Op. 22:16) opdat al wie oren heeft en die hoort, onderwezen door de profetische woorden, nu reeds de plaats inneemt, waartoe de Heer hem roept. Het bevel om zich van het kwaad af te zonderen in 2 Timotheüs 2:19 is persoonlijk, maar het is gegeven, opdat hij, die zich afzondert, zich verenigt met anderen op de ware en enige grondslag; De roeping om uit Babel uit te gaan wordt tot een volk gericht dat de Heer wenst te vinden, en op Hem te wachten.

Alleen, mocht dat niet alleen maar een belijdenis met de mond zijn. Want dat zou veel erger zijn dan al het andere. Belijden, dat men behoort tot "hen, die de Heer aanroepen uit een rein hart" loopt het gevaar een aanmatiging te worden zonder werkelijkheid, de ergste Laodicese grootspraak. En dat zou eenvoudig een naam toevoegen aan de lijst van de sekten, die de Heer uit zijn mond zal spuwen.

Het gaat er niet het alleen maar te zeggen, maar te tonen dat men najaagt "geloof, gerechtigheid, liefde, vrede uit een rein hart (2 Tim. 2:22). Zo is het toch onder ons? Wij, die de gelegenheid hebben de Heer te danken, dat Hij ons de ogen heeft geopend, voor wat de Gemeente is naar het Woord. Laten we erkennen, terwijl we ons verootmoedigen, dat we dit eenvoudige en oprechte getuigenis hebben te geven, waartoe we het voorrecht hebben, uitgenodigd te worden. De Heer wil ons Zijn stem doen horen, om ons aan Zijn belofte te herinneren, en om ons te waarschuwen, laten we niet onze oren sluiten voor het "Ik kom spoedig". Verwachten wij Hem ?

Laten we oppassen - en het zou goed zijn, dat dit bijzonder overdacht zou worden door de jeugd, die geneigd is zijn eerstgeboorterecht te verkopen - dat we, als wij de dikwijls aandoenlijke stemmen van christenen horen op zoek naar de eenheid, wij geen schreden zetten naar een denkbeeldige eenheid, en daardoor achteruit gaan op onzekere paden, waar deze christenen nog zwoegen en wij daardoor oprechte zielen zouden schaden in plaats van ze te helpen.

De Heer bewaar ons ervoor, onszelf te beschouwen als een kerk, of als de Kerk, maar ons dicht bij Hem te houden, in afhankelijkheid en gehoorzaamheid, om de karaktertrek te vertonen van hen die Hem aanroepen uit een rein hart. Om de kostbare waarheid vast te houden van Zijn persoonlijke tegenwoordigheid in de vergadering (Mat. 18:20 en daar de eenheid verwerklijken, terwijl we een voorsmaak genieten van wat weldra in heerlijkheid zal geopenbaard worden en

die voortgaan naar Hem de verheerlijkte Christus, de hoop van de Gemeente en niet naar Babel.

5 Bijvoegsel

5.1 Oorsprong van Babylon

Babel (of Babylon, Griekse vorm van de semietische naam) in Chaldea (of Sinear) is het begin geweest van het koninkrijk van Nimrod deze was de eerste machthebber op de aarde na de zondvloed (Gen. 10:8,10).

De eerste karaktertrek van Babel is deze trotse bevestiging van Macht, voor de Heer. Een tweede, die daar uit voort komt, is de menselijke wil eezuchtig gericht tegen Gods wil. Een vereniging sluit de Heer buiten om zijn gebod tegen te werken (Gen. 11:4 en 9:1) vandaar de kastijding door de verwarring (Babel, verklaring duidelijk door de Schrift zelf gegeven) en gedwongen verstrooiing. (Gen. 11:9)

Tenslotte zal de afgoderij komen, waarvan Babel oorspronkelijk het centrum is. (Joz. 24:2)

5.2 Historisch Babylon onder Nebukadnezar

Deze karaktertrekken tekenen het historisch Babylon van onder Nebukadnezar. Na deelgenomen te hebben, tot zover onderworpen aan de Assyriër, (2 Kon. 17:24) aan de kastijding van Israël door de Assyriër, is Babel vrij geworden en veroverend, het instrument geworden om Juda te kastijden.

Babel opent de tijden van de volken, die nog steeds voortduren, tijdens deze tijden heeft God het bestuur aan de heidenen toevertrouwd, na Hij het weggenomen heeft van Zijn volk.

De heidenen oefenen bestuur uit zonder een duurzame heerschappij te kunnen vestigen. Babel is het gouden hoofd van het grote beeld van Daniël 2, dat zinnebeeldig voorstelt, de opeenvolging van vier grote rijken van volken.

De profeten beschrijven de weelde van de grote stad, haar afgoderij (Jer. 50,51), het geweld van de Chaldeeërs (Hab. 1), de trots van de koningen en de opstand tegen de God van de hemel, van wie ze de tempel ontwijden en wat ze er uithalen misbruiken (Dan. 5:18-23). Zijn val door Meden en Perzen veroorzaakt, maakt een eind aan de ballingschap van Juda.

Maar de rijken die volgen, wat hun respectievelijke karaktereigenschappen ook mogen zijn, blijven saamhorig met het beginsel van Babel, want het beeld van Nebukadnezar is één.

5.3 Het grote Babylon

In het boek Openbaring wordt de naam Het grote Babylon genoemd (Dan. 4:30) om die zinnebeeldig toe te passen op de vrouw gezeten op een scharlakenrood beest, vol namen van lastering (Op. 17:3). Daar zijn we in de periode van dingen die na deze geschieden moeten (Op. 1:19), maar waar deze dingen op uitlopen, eenmaal

sluit de tijd van de gemeente (deze tijd is geen onderdeel van de profetie). Het verheerlijkte Lam heeft het boek genomen en breekt achtereenvolgens de zegels open. Het vierde rijk, het Romeinse herleeft. Dat is het beest, dat was en niet is en zal uit de afgrond opstijgen en ten verderve gaan (Op. 17:8-11).

Het grote Babylon de grote hoer is er mee verbonden voor een tijd, met de zedelijke karaktertrekken van het gouden hoofd van eertijds (trots, afgoderij en vervolging van de heiligen).

Maar het gaat om een verborgenheid, om een macht, die voor even bewijzen zal dat ze heerschappij uitoefent in naam van een godsdienst. In werkelijkheid, in volledige afval, zodat het beest dat haar draagt vol is van namen van lastering (Op. 17:3), waarmee zonder twijfel wordt bedoeld, Rome, zij die het koningschap heeft over de koningen van de aarde (vgl. vers 18).

Zij matigt zich bedrieglijk de plaats aan van de Bruid, die met Christus heersen zal, en dat terwijl zij een hoer is, die onzuivere betrekkingen onderhoudt met verleide koningen, die gebonden zijn door haar uiterlijk en onderworpen door haar toverijen (Op. 17:4 en 18:23). Zij zal haar verbazingwekkende godsdienstige organisatie en haar geestelijke greep op de massa's (zij zit op vele wateren) ter beschikking stellen van het burgerlijk gezag, maar zij zal dit gezag gebruiken om nog rijker te worden en om nog meer macht te krijgen. Kortom, zij zal een "godsdienstige" belijdenis voortbrengen, om zodoende alle verschillende belijdenissen, waarin de christenheid verdeeld is, te verzamelen onder het roomse purper en scharlaken. In wat zij naar voren brengt zal geen enkele christelijke waarheid meer te vinden zijn, alles weggezonden in de gemeenschappelijke afval.

Dit bedorven en bedervende systeem zal weldra tiranniek geacht worden zelfs door hen, die er van geprofiteerd hebben en de politieke macht "de 10 koningen en het beest" zullen haar haten, en tenslotte haar beroven van haar rijkdom en invloed en haar daarna vernietigen (Op. 17:16). Haar val, betreurd door allen, die van haar weelde leefden en meer algemeen door alle voorstanders van de beschaving die zij regeerde, zal met vreugde geroemd worden in de hemel, als het teken voor de bruiloft van het Lam en haar openbaring in heerlijkheid (Op. 18 en 19:1-5).

5.4 Babylon en de eindstrijd

Maar als eenmaal het christendom verdwenen is, zullen de naam en geest van Babel teruggevonden worden in de loop der profetische gebeurtenissen, die zullen volgen. Deze lopen uit op de grote dag des Heren waar de slotoordelen elkaar zullen opvolgen over de vijanden van Christus en Zijn volk (het trouwe overblijfsel). Deze oordelen, verschillend naar de vijanden, zullen alle uitgevoerd worden op het gebied van Israël of de omstreken (Edom). Dit gebied was al sinds mensenheugenis een voorwerp van begeerlijkheid en wedijver, waar nu de volken en hun hoofden zullen verzameld worden om vernietigd te worden. De

merkwaardigste profetie is in dit opzicht waarschijnlijk de profetie over Babel in Jesaja 13 en 14. Het handelt over het oordeel van het historisch Babel, nog toekomstig toen de profeet het schreef, is dit oordeel zelf slechts een beeld van de toekomst. Wij vinden daar een groots schilderij van de laatste grote crisis die plaats zal hebben, in het gewoel en verwarring van Babel, het bijeenbrengen, waarover gesproken is, verzameld om sterk te zijn (Joël 3:9-12), in grote wedijverende bondgenootschappen, maar in werkelijkheid allen tegen Christus gericht. De verzamelde volken zullen menen dat zij onoverwinnelijk zijn. Zij zullen zeggen: "vrede, veiligheid en geen gevaar" maar een "plotseling verderf zal over hen komen als barensood over een zwangere en zij zullen geenszins ontkomen" (1 Thes. 5:3).

Drie grote vijanden worden onder de uitgesproken vervloekingen geplaatst, die tegen Babel in deze profetie worden uitgesproken:

1

Het hoofd van het Romeinse rijk met zijn legers, waarvan Openbaring 19:11-21 de nederlaag toont in Harmagedon, door de Koning der koningen uit de hemel komend met zijn legers en die het beest en de valse profeet in de poel van vuur werpt. Zijn verbinding in het verleden met de afvallige christenheid heeft hem doen deelnemen aan het kenmerk van Babylon. Aan de andere kant, wat dan verwoest wordt, is het beeld (getroffen door de steen zonder handen afgehouden) waarvan, en laten we het niet vergeten, Babylon het gouden hoofd is. De val van het historisch Babel en de terugkeer uit de ballingschap, dank zij Cyrus zijn slechts zeer gedeeltelijk volbracht (Jes. 14:3-11). In Armageddon "zal de stok der goddelozen en scepter der heersers" op een afdoende en totale wijze verbroken worden. Aldus zal tijd van de rijken der heidenen, Babylonisch in hun beginsels, afgesloten worden.

2

Op dezelfde tijd zal de antichrist vernietigd worden de onrechtvaardige, mens der zonde, de zoon van het verderf, de koning in Juda, de valse profeet, die de macht van Satan zal hebben uitgeoefend ten voordele van de Romeinse keizerlijke macht. Men zou kunnen denken, dat er een vreemde eenheid zal zijn, onder een wereldse invloed handelend, in overeenstemming met de valse Messias (zie Op. 13 en 2 Thes. 2), tussen het afgodische roomse geloof en het afgodische jodendom.⁸ Het kan ook, dat de antichrist zich pas ten volle onmaskert als valse profeet na het einde van het christendom⁹ dan oefent hij de verleiding van ongerechtigheid, van oorsprong duivels, uit, zowel van de christelijke (hij ontkent de Vader en de Zoon), als van de joodse afval (hij ontkent, dat Jezus de Christus is), naar 1 Johannes 2:22. Men kan hem herkennen in Jesaja

⁸ (JND)

⁹ Hij wordt pas valse profeet genoemd in Openbaring 19:20 en 20:10

14:12 in de "morgenster". die valselyk de plaats van Christus inneemt (vs 13,14). Als de grote hoer heeft hij de plaats van de Gemeente ingenomen en wiens beeld om zo te zeggen geplaatst werd boven dat van het beest en dat van Babel, van wie de koning voor de geest wordt geroepen in Jesaja 14:16,17.

3

Tenslotte verschijnen in dezelfde profetie over Babylon, de Assyriër en alle volken met hen verbonden, die Israël hebben onderworpen. Men weet dat de Assyriër de grote vijand van het volk van God is, en de laatste, nadat hij de eerste geweest is, vóórdat het bestuur toevertrouwd was aan de rijken van de volken. Hij zal het land van schoonheid met het beest betwisten en het aan zich onderwerpen als de oosterse macht vernietigd is. Hij zal zijn overwinningen uitbreiden en Jeruzalem belegeren, maar daar vernietigd worden door Christus, als Zijn voeten zullen staan op de olijfberg in die dag. (Zach. 14:4) Een beetje later zullen de tezamen gekomen volken vernietigd worden in Edom. Dit alles wordt voor de geest geroepen in Jesaja 13 en 14:24-27. De Chaldeeën zullen deel uitmaken van dit Assyrisch bondgenootschap, zoals vroeger het deel uitmaakte van het koninkrijk van Nineve. Maar voor alles zal hij hem zijn karakter van verwarring meedelen (Jes. 13:2-8) tijdens de eindstrijd met de Messias de Verlosser van Zijn volk. Babylon zal evenals Edom uiteindelijk verwoest worden, terwijl de andere volken onderworpen in de 1000 jarige regering zullen leven Jeremia 50:26-32 en Jesaja 13:19,20.

6 Slot

Laten we ons niet vergissen. Alles wat mensen trachten op te richten, door zich te verenigen, zoals vroeger de mensen in de vlakte van Sinear, om daar voor zich een naam te maken en om niet verstrooid te worden, is uiteindelijk een voorbereiding op de grote verwarring van de volken. Dit Babel (verwarring) zal zich steeds meer openbaren als er niets meer is wat het tegenhoudt. (2 Thes. 2) Het zal uitlopen op de omverwerpen van alle aardse machten, en Babel is het gemeenschappelijke zegel, dat hun door God is opgedrukt. Zij zullen zich afzonderlijk en allen tezamen tegen de Heer verheffen en tegen Zijn Gezalfde.

Laten wij de banden verbreken en hun banden van ons afwerpen. Die in de hemel woont zal lachen, de Heer zal ze bespotten. Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn, en in Zijn woede zal Hij ze verschrikken.... Ik heb Mijn Koning gezalfd op Sion, de berg van Mijn heiligheid... En nu, o koningen, handelt verstandig. Psalm 2.

Oorsprong: *Le Messenger Évangélique* 1963-253

Titel: *Vers Babylone - À propos de l'oecuménisme*